

Parashas Tetzaveh

Quiet Stops a Fight

“You spoiled girl! You always cry and get your way.”

“You big bully! You always intimidate people to get what you want!”

“So what? That is better than crying. Your whining breaks my eardrums.”

“So what? That is better than pinching. I have black and blue marks from you.”

And so the fight went on and on, each side insulting the other. It looked hopeless. Then something wonderful happened. The girl looked up on the wall and saw a picture of a man. The face half smiled at her. The kind, merciful eyes looked down upon her. Rav Yisrael Meir, the Chofetz Chaim, was watching her fight with her brother. She was embarrassed. She knew how many times the Chofetz Chaim had warned against the destructive power of machlokes (senseless fighting). What should she do?

“Your tears could make a river.”

She said nothing.

“You cry like a little baby.”

She kept quiet. Guess what? Her brother stopped insulting her. He saw that she was not fighting back. There was no one to argue with, so he stopped.

“You see, I’m right. I got the last word.”

With that he walked away. She cried soft tears of happiness. She had won. She had stopped the fight. She looked up at the Chofetz Chaim. He was still smiling at her.

“Thank you, Rav Yisrael Meir. Thank you for saving me from this fight.”

“Its head-opening shall be folded inward” (Shemos 28:32). The Kohen’s robe had a hem around its neckline. That hem was tucked inside the robe. The Chofetz Chaim, in his sefer Shmiras Halashon relates that this verse hints at a very important subject, mentioned by the Gemora (Chullin 89a). A different verse states, “He suspends the earth upon nothing (i.e. space)” (Iyov 26:7). The word for nothing is “*blima*”. It is very similar to the word “*bolem*” – to restrain. On whom does the world stand? On one who restrains his mouth in the midst of an argument. He suppresses his urge to talk back, and does not let one word cross his lips. That is the way to end an argument, and uphold the world.

Kinderlach . . .

Does anyone like to fight? Does pointless arguing accomplish anything? No. How do we rid ourselves of this terrible habit? Keep quiet. If you find yourself stuck in a senseless fight, do not say anything. It may be difficult at first. Here is a thought to mechazek (strengthen) you. You are holding up the world. Fantastic! Do you realize what you have accomplished? You have turned a very destructive situation into something that helps everyone. Do a tremendous chessed (act of kindness). Close your mouth, and hold up the world.

Royal Wardrobe

“Here is your Chumash test, Nachum.”

Nachum looks at the grade with disappointment.

“I knew all of the material except the *Bigdei Kehuna* (Priestly Clothing). Rebbe, I find it hard to motivate myself to learn this subject. I cannot relate it to real life.”

“I can help you with that, Nachum. The clothes of the Kohanim are as relevant today as they were in the times of the Mishkan.”

“Really? In what way, Rebbe?”

“The verse states that the *Bigdei Kehuna* are for ‘honor and splendor’ (Shemos 28:2). The Ramban explains that the royal garments of the kings who lived in the days of the Torah resembled the *Bigdei Kehuna*. He goes into great detail describing each article of clothing and its royal counterpart. However, the Priestly garments had one major difference. They

were used to perform Hashem’s Avodah (service), and as such, the *Shechina* (Divine Presence) rested upon them. The clothing was worn for His ‘Honor and Splendor’. The *Bigdei Kehuna* also added to the honor and splendor of the Beis HaMikdash. Lastly, Klal Yisrael, Hashem’s Holy nation was glorified by these garments.”

“That is beautiful.”

“You asked about the relevance to today. I will answer you. Are we not ‘a nation of noblemen and a holy nation’ even today? Are we not Hashem’s representatives here in this world? We have the merit to uphold His Honor. Therefore, although we have no *Bigdei Kehuna* in our days, nevertheless we must still wear clothing which honors our Creator.”

“I never considered clothing in that light, Rebbe.”

“It goes even deeper. The Malbim relates that the garments described by the Torah are the external clothing of the Kohanim. They dressed their bodies in these special clothes. Similarly, their souls needed proper garments to serve Hashem.”

“What is the Malbim referring to, Rebbe?”

“The *middos* (character traits) of a person are the spiritual clothing of his soul. Good thoughts, mannerisms, and qualities make beautiful spiritual clothing. These garments were not made by artisans, rather by the Kohanim themselves. How? Hashem commanded Moshe to ‘make’ these holy garments. The Malbim explains that he was commanded to teach the Kohanim how to ‘*metaken*’ (fix up) their souls and their *middos*. Therefore, they made their own spiritual garments which would adorn their souls with glory and splendor, as is fitting of an emissary of Hashem.”

“What a beautiful wardrobe.”

Kinderlach . . .

*We are “a nation of noblemen and a holy nation.” Therefore, our clothing must fit our royal status. The laws of *tsnius* (dignity) call for clothing that modestly and humbly honors their wearer and The Creator. That is one part of the wardrobe. The other part is how we behave. Our *middos*, the garb of our souls, must be as refined and dignified as our external garments. Anger, *chutzpah*, jealousy, and other bad character traits are beneath us. Members of the Royal Family cannot wear such lowly spiritual clothes. If you think about it *kinderlach*, you will see that they go hand in hand. *Tsnius* is a state of mind, which affects our whole being, inside and out. Refine yourselves. Wear the royal wardrobe.*

הגדרת לבנה

פרשת תצוה

בגדי מלכות

"הנה המבחן שלך בתורה, נחום."
נחום הביט בציון באכזבה.

"רְבֵּה, ידעתי את כל החומר חוץ מהפסוקים על בגדי הכהונה. היה לי קשה ללמוד את החומר – אינני מצליח ליחס אותו לחיים שלי."
"אני יכול לעזור לך עם זה, נחום. הבגדים של הכהנים נוגעים לחיינו כיום, כמו שנגעו לחייהם של בני ישראל בזמן שהמשכן עמד."
"באמת. כיצד, רבה?"

"בגדי כהונה היו 'לכבוד ולתפארת' (שמות כ"ח, ב'). הרמב"ן מסביר שבגדי המלכים באותה תקופה דמו לבגדי הכהונה. והוא מפרט את כל אחד מהבגדים, ואת מקבילו בבגדי מלוכה. אך, בגדי הכהונה נבדלו מבגדי המלכות בהבדל מהותי אחד: הם שימשו לעבודת ה', ולכן שרתה עליהם השכינה. הבגדים נלבשו 'לכבוד ולתפארת' של הבורא. הם הוסיפו לכבוד ולתפארת של בית המקדש, ולא רק זה, אלא הוסיפו לכבודו ולתפארתו של עם סגולתו של ה'."
"רעיון יפה מאוד."

"שאלת במה זה נוגע לנו היום, ואענה לך. האם איננו 'ממלכת כהנים וגוי קדוש' גם כיום? האם אין לנו הזכות לחזק את כבודו בעולם. ולפיכך, על אף שאין לנו בגדי כהונה בימינו, בכל זאת, עדיין מוטלת עלינו החובה להתלבש בצורה שמכבדת את בוראנו."
"אף פעם לא חשבתי על בגדים בצורה כזו, רבה."
"הדברים עמוקים עוד יותר. המלבי"ם מספר שהבגדים שמתוארים בתורה הם הבגדים החיצוניים של הכהנים. וכמו שהם הלבישו את גופיהם בבגדים מיוחדים אלה, גם נשמותיהם היו זקוקות לבגדים מתאימים לעבודת ה'."
"למה מתכוון המלבי"ם, רבה?"

"מידות הנפש של האדם הן מלבושי נשמתו. מחשבות טובות, הרגלים טובים, ותכונות טובות – אלה הם בגדים רוחניים יפים ביותר. ה' ציווה את משה 'ועשית בגדי קודש'. כיצד? והרי האומנים הם שעשו את בגדי הכהונה! אלא שמשה נצטווה ללמד את הכהנים כיצד לתקן את נשמותיהם ואת מידותיהם – את בגדיהם הרוחניים, שבהם הלבישו את נשמותיהן בכבוד ובתפארת, כיאה לשלוחי ה'."
"בגדים מפוארים באמת."

ילדים יקרים...

אנו "ממלכת כהנים וגוי קדוש". ולכן לבושו צריך להתאים למעמדנו המלכותי. דיני הצניעות דורשים מאיתנו להתלבש בבגדים שמכבדים את לובשיהם ואת בורא העולם – דווקא בצניעותם ובענוותנותם. זהו חלק אחד של "לבושנו". החלק השני הוא התנהגותנו. המידות שלנו, מלבושי הנשמה, חייבות להיות מעודנות ומכובדות כמו לבושו החיצוני. אין מקום, אם כן, לכעס, חוצפה, קנאה ומידות רעות אחרות. בני משפחת מלוכה אינם יכולים להרשות לעצמם בגדים רוחניים שפלים כל כך. אם תחשבו על כך, ילדים, תראו ששני סוגי הבגדים קשורים אלה באלה. צניעות היא הלך רוח כולל, המשפיע על כל הווייתנו, הפנימית והחיצונית כאחד. עדנו עצמכם. לבשו בגדי מלכות.

כיצד עוצרים מריבה? שותקים!

"את סתם מפונקת! את תמיד בוכה ובסוף מקבלת מה שאת רוצה."

"ואתה סתם משתמש בכוח כדי להשיג מה שאתה רוצה!"
"אז מה? זה יותר טוב מלבכות. היבבות שלך מוציאות אותי מכלי."
"אז מה? זה יותר טוב מלצבוט. אני מכוסה בסימנים כחולים מהצביטות שלך."

וכך המריבה נמשכת, כשכל צד מעליב את השני. המצב נראה חסר תקווה. ואז, קורה דבר נהדר. הילדה מביטה בקיר ורואה שם תמונה של איש, שפניו מחייכות-למחצה. העיניים הרכות והרחמניות מביטות בה. הרב ישראל מאיר, החפץ חיים, צופה במריבה שלה עם אחיה. היא מתביישת. היא יודעת כמה פעמים הזהיר החפץ חיים מהכוח ההרסני של מחלוקת. מה עליה לעשות?

"מהדמעות שלך אפשר להשקות שדות."
היא לא הגיבה.

"את בוכה כמו תינוקת."

היא שותקת. ומה קורה? אחיה מפסיק להעליבה. הוא רואה שאין היא משיבה מלחמה. כבר אין עם מי להתווכח, ולכן אין לו כבר מה לומר.

"את רואה, אני צודק. אמרתי את המילה האחרונה."
ובזה הוא פונה והולך משם. היא בוכה דמעות רכות של שמחה. היא ניצחה. היא הצליחה לעצור את המריבה. היא מביטה למעלה אל תמונתו של החפץ חיים. הוא עדיין מחייך אליה.

"תודה לך, הרב ישראל מאיר. תודה על שהצלת אותי מהמריבה הזאת."

"והיה פי ראשו בתוכו" (שמות כ"ח, ל"ב). למעיל של הכהן היתה מכפלת מסביב לצוואר המעיל, מקופלת פנימה. החפץ חיים, בספרו שמירת הלשון, מספר שפסוק זה רומז לנושא חשוב מאוד, הנזכר בגמרא (חולין פ"ט ע"א). בפסוק אחר נאמר "תולה ארץ על בלימה" (איוב כ"ז, ז'). בלימה – מלשון בלי-מה – כלומר, לא כלום. "בלימה" היא מילה דומה מאוד ל"בולם" – מניעה. על מי עומד העולם? על מי שבשעת מריבה כובש "את כל דיבורו שלא יצא לחוץ." זוהי הדרך לסיים ויכוח, ולקיים את העולם.

ילדים יקרים...

האם יש משהו שאוהב לריב? האם ויכוחים חסרי-שחר מביאים לפתרון כלשהו? לא. כיצד נגמול עצמנו מהרגל נורא זה? בשתיקה. אם אנו מוצאים עצמנו בעיצומה של מריבה חסרת טעם, יש לשתוק שתיקה גמורה! ייתכן שהדבר יהיה קשה בהתחלה. אך הנה מחשבה שתחזק אתכם בהחלטתכם לשתוק; העולם עומד עליכם. נהדר! האם אתם מבינים מה השגתם בשתיקתכם? המצב ההרסני והמוזיק התהפך והיה לזכות גדולה שעשויה להועיל לכולנו. עשו מעשה חסד עצום – בילמו פיהם, והעמידו את העולם.